

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 32/2568

ศาลมณฑลทหารบกที่ 43 ศาลผู้ส่งความเห็น ศาลจังหวัดทุ่งสง ศาลผู้รับความเห็น อัยการศาลมณฑลทหารบกที่ 43 โจทก์ จำเลยเอก ว. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 376, พ.ร.บ.ธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มาตรา 14, พ.ร.บ.ธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มาตรา 13

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้ อัยการศาลมณฑลทหารบกที่ 43 โจทก์ ยื่นฟ้อง จำเลยเอก ว. จำเลย ว่าจำเลยเป็นนายทหารประทวนประจำการ สังกัดกองพันทหารปืนใหญ่ที่ 15 กรมทหารปืนใหญ่ที่ 5 กองพลทหารราบที่ 5 กองทัพภาคที่ 4 กองทัพบก ได้กระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน กล่าวคือ เมื่อวันที่ 30 ตุลาคม 2565 เวลากลางวัน จำเลยพกพาอาวุธปืนพกจำนวน 1 กระบอก และกระสุนปืนจำนวน 6 นัด ติดตัวไป โดยไม่ได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวไปในทางสาธารณะ โดยไม่มีเหตุสมควร จำเป็นและเร่งด่วน ตามสมควรแก่พฤติการณ์ ต่อมา จำเลยใช้อาวุธปืนและกระสุนปืนดังกล่าวยิงนาย อ. โดยมีเจตนาฆ่า จำเลยได้ลงมือกระทำความผิดดังกล่าวไปโดยตลอดแล้ว แต่การกระทำนั้นไม่บรรลุผล แต่ได้รับอันตรายสาหัสต้องป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนา และจนประกอบกรณีกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่ายี่สิบวัน ขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิ, 72 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 80, 91, 288, 371, 376 รับอาวุธปืนและปลอกกระสุนปืนของกลางจำเลยให้การปฏิเสธ ก่อนมีคำพิพากษา ศาลมณฑลทหารบกที่ 43 เห็นว่า คดีนี้เป็นคดีที่บุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารกับบุคคลที่มีได้อยู่ในอำนาจศาลทหารกระทำความผิดด้วยกัน ตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มาตรา 14 (1) จึงเป็นคดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ศาลมณฑลทหารบกที่ 43 เห็นว่า ข้อเท็จจริงในทางพิจารณารับฟังได้ว่า ผู้เสียหายได้แจ้งความต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรทุ่งสง ดำเนินคดีกับจำเลยในข้อหาพยายามฆ่า และจำเลยได้แจ้งความร้องทุกข์ผู้เสียหายต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรทุ่งสงในข้อหาทำร้ายร่างกาย และได้มีการดำเนินคดีต่อศาล จึงเป็นกรณีบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารกับบุคคลที่มีได้อยู่ในอำนาจศาลทหารกระทำความผิดด้วยกัน อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ตามมาตรา 14 และมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 ศาลจังหวัดทุ่งสงเห็นว่า แม้จะปรากฏข้อเท็จจริงจากทางนำสืบว่าจำเลยกับผู้เสียหายมีการทะเลาะวิวาท ก็เป็นเรื่องเนื้อหาของคดี เมื่อโจทก์ไม่ได้ฟ้องผู้เสียหายซึ่งเป็นพลเรือนเข้ามาเป็นจำเลยในคดีนี้หรือฟ้องคดีต่อศาลยุติธรรมในมูลเหตุเดียวกัน กรณีจึงไม่ใช่คดีที่บุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารกับบุคคลที่มีได้อยู่ในอำนาจศาลทหารกระทำความผิดด้วยกัน หรือเป็นคดีที่เกี่ยวข้องกับคดีที่อยู่ในอำนาจศาลพลเรือนที่จะไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลทหาร ตามมาตรา 14 (1) (2) คดีนี้จึงอยู่ในอำนาจศาลทหาร ตามพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มาตรา 13 คณะกรรมการพิจารณาแล้ว พระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 มาตรา 13 บัญญัติว่า ศาลทหารมีอำนาจพิจารณาพิพากษาวางบทลงโทษผู้กระทำความผิดต่อกฎหมายทหารหรือกฎหมายอื่นในทางอาญาในคดีซึ่งผู้กระทำความผิดเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารในขณะกระทำความผิด จากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่า เจตนารมณ์ของกฎหมายในการที่จะให้มีศาลทหารแยกต่างหากจากศาลพลเรือนก็เพื่อให้บุคคล

ที่อยู่ในอำนาจศาลทหารที่กระทำความผิดต่อกฎหมายทหารหรือกฎหมายอื่นที่มีโทษทางอาญา ต้องได้รับการพิจารณาพิพากษาคดีในอำนาจของศาลทหาร เพื่อวัตถุประสงค์ในการปกครอง บังคับบัญชาและส่งเสริมอำนาจของผู้บังคับบัญชาทหาร อันเป็นการยึดหลักเขตอำนาจศาลเหนือ ตัวบุคคลผู้กระทำผิดซึ่งเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารในขณะกระทำผิด และเป็นการยกเว้น อำนาจศาลยุติธรรมซึ่งเป็นศาลพลเรือนไม่ให้พิจารณาพิพากษาคดีอาญาซึ่งผู้กระทำผิดเป็นบุคคล ที่อยู่ในอำนาจศาลทหารในขณะกระทำผิด โดยศาลยุติธรรมจะมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่ บุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารกระทำความผิดก็เฉพาะแต่กรณีที่ได้กระทำผิดด้วยกันกับพลเรือน หรือเป็นคดีที่เกี่ยวข้องกับคดีที่อยู่ในอำนาจศาลพลเรือน ตามมาตรา 14 (1) และ (2) หรือกรณีตาม มาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 เมื่อคดีนี้ อัยการศาลมณฑล ทหารบกที่ 43 โจทก์ยื่นฟ้องจำเลยซึ่งเป็นนายทหารประทวนประจำการ ว่ากระทำความผิดตาม พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 และประมวลกฎหมายอาญา โดยมีได้บรรยายฟ้องว่าจำเลยร่วมกับผู้เสียหายกระทำความผิด อัน จะเข้าลักษณะคดีที่บุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลทหารกับบุคคลที่มีได้อยู่ในอำนาจศาลทหารกระทำผิด ด้วยกันตามมาตรา 14 (1) แม้ระหว่างพิจารณาคดีจะปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า จำเลยกับ ผู้เสียหายมีการทะเลาะวิวาทก็เป็นเรื่องเนื้อหาของคดี และแม้ระหว่างนัดฟังคำพิพากษาของศาล มณฑลทหารบกที่ 43 ข้อเท็จจริงจะรับฟังได้ว่า จำเลยแจ้งความร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้เสียหายใน ข้อหาทำร้ายร่างกายก็ตาม แต่ก็เป็นเหตุการณ์ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ และเป็นการกระทำของผู้กระทำ คนละฝ่ายกัน กรณีจึงมีข้อคดีที่เกี่ยวข้องกับคดีที่อยู่ในอำนาจศาลพลเรือนที่จะอยู่ในอำนาจ พิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรมตามมาตรา 14 (2) แห่งพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498 ดังนั้น เมื่อคดีนี้เป็นคดีตามมาตรา 14 (1) (2) ดังวินิจฉัยแล้ว จึงอยู่ในอำนาจของ ศาลทหารตามมาตรา 13 และ 16 (3) แห่งพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลทหาร พ.ศ. 2498

องค์คณะ

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/32/2568>